

„Tedaj,“ je nadaljeval potnik, „če je vsak živel na tem posestvu samo gotov čas, a potem je moral zapustiti svoje mesto drugemu, no, kdo ste vi vsi, če ne gosti, a dom vaš, če ne zares gostilnica? — Ne trosite pa tako mnogo denarja za olepšavanje svojega začasnega prebivališča, pomagajte rajši ubogim!“

Knezu je segla beseda potnikova do srca; dal mu je zavetišče in od tega časa je pomagal vsekdar v obilni meri ubožcem.

Tožba.

*Spet začel pisati
sem brez konca, kraja,
da pregnal bi dolg čas,
ki me zdaj obdaja.*

*Kako se godi mi,
meni le je znano,
v dalji pa družina
joka se za mano.*

*Sam, oh, sam sem tukaj
zdaj na pozna leta,
vsa družina šla je,
kjer se več obeta...*

*A rojaki „blagi“
zlobno se smejiyo,
pač nezgod se drugih
vselej veselijo!*

Fr. Rojec.

PAVEL STRMŠEK:

Jelen in volk.

re nekega dne jelen k potoku, da si ugasi žejo. Kar se prikaže onstran potoka izza grma volk in govori: „Dragi jelen, nikar se me ne boj, pridi rajši semkaj k meni, da se tudi midva prijateljski objameva, zakaj vedi, danes se je sklenil vesoljni mir med živalmi.“

Premeteni jelen pa, sluteč, da zver ne govori resnice, vzdigne glavo ter pravi: „Ravno prav, da si mi to povedal! Tedaj pa nama ni treba bežati odtod. Vidim namreč, da prihajajo na oni strani proti tebi

lovski psi.“

Komaj pa jelen to izusti, že se okrene volk, a še reče: „Morda pa psi še ne vedo, kar so sklenile živali na zboru.“ Nato pa se spusti v goščavo. Jelen pa mirno pije dalje potočnico, vesel, da se je tako lahko rešil požrešnega volka.

